

Иван Вазов

Да не се гордейме!

Да се не гордейме в пустославье шумно.
Кой там дига чаши и крещи безумно:
„Ние сме велики! Ние сме най-първи!“
В тоз час на страдания, на сълзи и кърви!

Тишина! Да млькат песните пияни,
самофалства груби, яростни закани.
В дните на триумфа, о, Софио, давай
пример на смирение – Белград ти не ставай.

Днес се върши тайнство велико и страшно,
далеч от нас гордост, лекомислие гряшно!
Когато във храма чувствуваме бога,
кой смей посред химнът да вдига тревога!

Днес е час тържествен на молитви, бдене,
шумен пир не става, а богослужение,
час, във кой коват се съдбините нови,
мъртвият възкръсва, чупят се окови.

Тишина, смирение! Крясъци ил гаври
блясъка засенят на чистите лаври:
за тях кръв проля се, кръв проля се много...
Не дигайте чаши! Молете се богу!

2 януари 1916 г.

*Това стихотворение ми бе наваяно при минаването късно вечер край един
столичен локал, дето шумеше „патриотарско“ пиришество, в същото време,
когато в близката църква ставаше „нощно бдение“ за борците на бойното
поле.*

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4918>]